رأی شماره : ۲۶-۱۳۶۴/۹/۵

بسمه تعالی

رأی وحدت رویه هیأت عمومی دیوان عالی کشور

نظر به اینکه برابر ماده ۱۹۲ قانون اصلاح موادی از قانون آیین دادرسی کیفری و ماده ۷ قانون راجع به مجازات اسلامی مصوب ۱۳٦۱، جرائم و نیز مجازاتها حسب نوع آنها به حدود و قصاص و دیات و تعزیرات تقسیم شده اند نه خلاف و جنحه و جنایت مندرج در قانون مجازات عمومی سابق و مجازات توهین به افراد در ماده ۸٦ قانون تعزیرات شلاق تعیین گردیده و ماده ۲۱۷ قانون صدر الاشعار که در مقام تعیین حدود صلاحیت دادگاه کیفری دو در مقابل دادگاه کیفری یک فحاشی را در صلاحیت دادگاه کیفری دو دانسته است، به معنای نفی صلاحیت بازپرس یا جانشین او در رسیدگی به شکایت مزبور در حدود وظایف قانونی آنها نمی باشد، بنابراین رسیدگی به اهانت و فحاشی در دادسرا، چنانچه شاکی رأساً به دادسرا شکایت نماید و اظهارنظر مقتضی بر موقوفی یا منع تعقیب یا مجرمیت، تکلیف قانونی قضات دادسراست و رأی شعبهٔ ۲۲ دادگاه کیفری دو تبریز که نتیجتاً بر همین مبنا صادر شده، منطبق با موازین قانونی تشخیص می شود.

این رأی به تجویز ماده ۳ قانون اضافه شده به قانون آیین دادرسی کیفری مصوب۱۳۳۷ برای دادگاه ها در موارد مشابه لازم الاتباع است.

هیأت عمومی دیوان‌عالی‌کشور

نشر مذاکرات و آراء هیأت عمومی